

Pingstdagen – Guds egen andedräkt

Ofta kan vi behöva närings- och vitamintillskott för vår hälsa. För vår andliga hälsa är det livsviktigt att vi får det tillskott och de gåvor som den helige Ande kan ge oss. Både som enskilda personer och som gemenskap – som kyrka och också som samhälle – behöver vi ständigt tillskott och nytändning. Vi är inte oss själva nog. Vi är kallade att bli uppfyllda med Andens alla gåvor. Ofta upplever vi det så att säga bakifrån. Vi känner oss tomma. Livet tycks meningslöst. Allt tycks ganska utsiktslöst för många just nu. Hur skall det bli med semestern, studenten? Allt det som man vanligtvis ser fram emot kan falla platt till marken. Självmordslinjen blir nerringd. En slags kollektiv depression hotar i bakgrunden.

Det är just i en sådan situation som vårt behov av den helige Ande framträder som allra tydligast. Vi ser detsamma hos de första lärjungarna. Jesus hade lämnat dem. Utåt verkade det ganska hopplöst för många av dem. Men ändå höll de ut i bön och ”när pingstdagen kom var de alla församlade” (Apg 2:1). Bara att läsa detta i Apostlagärningarna antyder något viktigt. När vi alla kan samlas kring något som binder ihop och förenas, får livet genast en annan färg. Bön skapar alltid gemenskap, en osynlig, men ändå levande gemenskap. ”Herre, sänd ut din Ande och förnya jordens ansikte” (jfr Ps 104:30). Under alla tider, både i det gamla och nya förbundets tid, har gudsfolket bett denna bön. Tilliten och hoppet har aldrig slocknat helt. Just utifrån egen svaghet och maktlöshet har man ropat: ”Kom och fyll vår fattigdom... kom och lys vår vilshet... gjut mod i rädda bröst, bo i oss och var vår tröst” (Pingstsekvensen).

Den corona-kris som vi just nu går igenom, även om vi försöker intala oss att den snart är slut, är som klippt och skuren för att vi skall ropa på den helige Ande: ”kom med enhet, kom med frid, gör vår tid till hoppets tid, andas i vår längtans bön” (Pingstsekvensen). Det vi mest saknar och längtar efter vill Anden fylla oss med. Hoppet är aldrig så efterlängtat som i tider av hopplöshet och utsiktslöshet. Fred är aldrig så viktigt som i tider av krig och konflikt. Gud är oss aldrig så nära, som när vi tycker att han är långt borta. Det är Andens stora gåva och uppgift att ingjuta det i oss som vi mest saknar. Man säger ibland att ateisten är det stora tecknet på Guds existens. Få tar Gud på så stort allvar som en uttalad ateist. Varför skulle han annars lägga ner så mycket kraft och energi på att motsätta sig Gud? Det ligger i Guds pedagogik att han döljer sig för oss för att vi skall längta efter honom ännu mer. Vissa blir då så irriterade och förargade på Gud att de till varje pris vill förneka honom.

Vi behöver alltså alla den helige Ande: ”kom, Guds egen andedräkt, kom, du rena, varma fläkt av Guds rikes ljuvlighet” (Pingstsekvensen). Ibland erfar vi Anden som en varm fläkt, en sakta susning. Ibland kommer han som en stormvind, ett

dånande åskväder som skakar om och skapar om. Det är det vi ser i dag, när de modfällda lärjungarna upptändes av Andens eld och ”började tala andra tungomål, med de ord som Anden ingav dem” (Apg 2:4). Kyrkan behöver Andens alla gåvor för att fungera. Det är Anden som skapar den universella enhet, där folk av alla raser och språk kan leva tillsammans och glädja sig över varandras olikhet. Denna enhet i mångfald brukar vi alla katolicitet. Det är ofta en skör enhet, som riskerar att söras eller brytas ner. Samtidigt är den livsviktig, eftersom den är det stora tecknet på att den helige Ande lever och verkar i kyrkan. Inte minst i vårt lilla stift blir detta så tydligt, eftersom vi kommer från i stort sett alla världens länder och alla delar av samhället. Utan Andens ständiga verksamhet skulle vi bli hopplöst splittrade. Samtidigt fordras också vår medverkan. Var och en måste låta sig genomandas av Anden – Guds egen andedräkt – för att hjälpa till att bevara och bygga upp denna enhet i Kristus. Han är grundstenen för vår enhet. Han är hörnstenen i den Andens byggnad som kyrkan är. ”Frid åt er alla” (Joh 20:21,26), säger Jesus ständigt till oss, samtidigt som han ger oss denna frid, som alltid måste råda i kyrkan och som vi, hans lärjungar, får sprida utöver hela jorden.

Vi är alla levande stenar i kyrkans bygge, kallade till en allt djupare efterföljelse av Jesus i vårt dagliga liv, kallade att förvandlas av Andens ständiga verksamhet i vårt inre. Anden arbetar på alla plan. Han håller sig aldrig tyst och sysslös. Han sprider ständigt sina gåvor och frukter, sina tjänster och verksamheter. Inom oss och ut över världen, överallt och alltid är Anden i full gång. Ofta är det på ett så försynt och fördolt sett, att vi har lite svårt att förstå det. Vi skulle så gärna vilja att pingsten fortsatte på samma sätt, med dunder och brak och stormvind, så att alla övertygades om Andens seger, vare sig de ville eller ej. Tänk om alla motståndare slogs till marken och fick krypa till korset, det vore underbart! Men det är inte så Gud brukar handla genom sin helige Ande. Han lirkar med oss. Han tar hänsyn till oss. Ingen är så hänsynsfull som Gud. Samtidigt försöker han ständigt få vårt hårda hjärta att tina upp. Djupt inom oss viskar han sina kärleksfulla ord. Han försöker få vårt samvete att öppna sig. Fördold i vår inre helgedom är han oupphörligt sysselsatt med oss. Han vill övertyga, inte tvinga sig på. Genom sina råd vill han göra oss visa, genom sin nåd goda. Sakta men säkert vill han helga och fullända sitt verk i oss. Vi måste ha tålmod med honom och oss själva, men också en god portion helig otålighet. Anden kan vi aldrig riktigt fånga in och sätta i ett fack. ”Och alla har vi fått en och samma Ande att dricka” (1 Kor:13). Så drick så mycket ni bara kan av denna heliga dryck!